

ת"פ 22239/03/15 - מדינת ישראל נגד יהודה רוסלס

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 22239-03-15 מדינת ישראל נ' רוסלס
בפני כב' השופט אילן סלע

בעניין: מדינת ישראל

באמצעות משטרת ישראל - שלוחת תביעות יהודה שי,
ע"י עו"ד מוטי בניטה
נגד
יהודה רוסלס
ע"י ב"כ עו"ד זכריה שינקולבסקי

המאשימה

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית על ידי שניים או יותר - עבירה לפי סעיפים 382(א) לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") וסעיף 29(א) לחוק. אציין כבר עתה, כי בסופו של יום הוכחה עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית לפי סעיף 380 לחוק ולא לפי סעיפים 382(א) ו-29(א) לחוק.

2. לפי המתואר בכתב האישום, ביום 15.09.13 בסמוך לשעה 23:30, ברחוב ----- 00 בישוב -----, בעת שיצא מר' א' (להלן המתלונן) מביתו לעשן סיגריה, הגיע למקום הנאשם עם אדם שזהותו אינה ידועה למאשימה (להלן: "האחר"). הנאשם טען בפני המתלונן כי אשת המתלונן השפילה את ילדיו ומיד לאחר מכן חסמו הנאשם והאחר למתלונן את דרכו והלמו בו בפניו באמצעות אגרופיהם. הדבר גרם חבלות למתלונן בדמות נפיחות בשפתו ובאפו וכן דימום מפיו.

3. בתשובתו לאישום, הנאשם אישר כי היה מגע פיזי שלו במתלונן ואף לא חלק על כך שלמתלונן נגרמה חבלה קלה שלא כללה דימום. לצד זאת, הוא שלל את הטענה כי היה מדובר בתקיפה באמצעות אגרופים. הוא הוסיף כי ברקע למעשיו, סכסוך בינו לבין השכן, כאשר אשת המתלונן השפילה אותו ואת ילדיו על רקע מוצאם.

המסכת הראייתית

4. המאשימה הצטיידה בעדות המתלון, בעדות השוטר דודו כהן ובעדות נהג האמבולנס שהגיע למקום סמוך לאחר האירוע, מר אריאל מטלון. הנאשם מצדו הצטייד לצד עדותו עם עדות אשתו ובנו.
5. המתלון סיפר בעדותו כי יצא מביתו כדי לעשן סיגריה, ואז הבחין בשני אנשים שהגיעו למקום ברכב מסוג מאזדה בצבע לבן. אחד משניים אלו היה שכנו מהקומה העליונה - הנאשם, והשני - אדם נוסף שזהותו לא הייתה ידועה לו. הוא המשיך וסיפר כי יצא מפתח ביתו ושני האנשים נגשו אליו והלמו בו באגרופים בפרצופו, תחילה האחר במכת אגרוף אחת ולאחר מכן הנאשם במכת אגרוף נוספת. לרגע הוא איבד את הכרתו אך לא נפל. הוא ביקש להיכנס לביתו להזמין משטרה, אך השניים חסמו את דלת הכניסה לביתו ומנעו ממנו להיכנס, עד שרק בדרך נס הוא הצליח להימלט מהם ולהיכנס לביתו. לדבריו, הם טענו כלפיו שאשתו כינתה את ילדי הנאשם בשמות גנאי וקראה להם "חזירים". כשנכנס לביתו הבחין בדם שירד מפיו וששפתו נפתחה. המתלון המשיך וסיפר כי התקשר למשטרה, וכשהגיע למקום שוטר וחובש של מד"א הוא סרב לבקשתם להתפנות לקבלת טיפול מאחר ובאותו שלב הדימום מהאף כבר פסק. באשר ליחסיו עם המתלון הבהיר כי הם אמנם היו שכנים אך לא היה ביניהם כל קשר. לאחר האירוע הוא עבר למקום אחר.
6. בחקירתו הנגדית סיפר המתלון כי לאחר שהנאשם והאחר היכו אותו הם אמרו לו כי אשתו מכנה את ילדי הנאשם "חזירים" (עמ' 12 לפרוטוקול, שורה 28). לדבריו, הוא לא היה מודע לטענות אלו ולא שוחח על כך עם אשתו, גם לא לאחר האירוע, מאחר, כך לדבריו, "זה לא רלוונטי". כשנשאל אם הוא עצמו גם כינה את ילדי הנאשם בכינויי גנאי השיב כי הוא לא דיבר איתם ולא היה לו קשר עמהם. כשנתבקש להסביר את דבריו כי לא היה לו קשר עמהם השיב: "אוויר. לא קשור אלי".
7. בנוסף הוגש דו"ח הפעולה של השוטר כהן (ת/2) שהגיע למקום לאחר האירוע וציין כי עם הגעתו למקום האירוע, סיפר לו המתלון כי שכנו תקף אותו ולא ידוע הרקע למעשה זה. השוטר כהן ציין כי עלה לדירת הנאשם אך הוא לא היה בה. אז, בתחקור נוסף של המתלון הוא מסר כי הותקף על ידי שני אנשים שברחו מהמקום ברכב. בחקירתו השוטר אישר כי כך היה סדר האירועים. כן ציין כי אם היה רואה שהמתלון מדמם או שהוא היה טוען בפניו שהוא התעלף, הדברים היו מוצאים ביטוי בדו"ח.
8. נהג האמבולנס מר מטלון סיפר כי נקרא לאירוע אלימות ברחוב, וכשהגיע לדירה של המתלון, הבחין שהוא פצוע בשפה העליונה ובאף, כשהמתלון טען בפניו כי קיבל אגרוף באף. בדו"ח שמולא על ידו בזמן האירוע (ת/3) נרשם: "לאחר קטטה, קיבל אגרוף בשפה עליונה ובאף ללא דימום (ההדגשה במקור - א.ס.). נפיחות בשפה ובאף", אך בעדותו ציין מר מטלון כי הוא אמנם לא הבחין בדימום, אך ייתכן כי תחילה הפצע - בו הבחין על אף שהוא אינו רשום בדו"ח - דימם אך פסק לדמם עד שהוא הגיע למקום. בחקירתו הנגדית ציין כי אם המתלון היה אומר שהתעלף או איבד הכרה הדבר היה נרשם בדו"ח והוא לא היה מאפשר למתלון לסרב להתפנות לבית חולים. הוא ציין כי מניסיונו האישי ולמיטב הבנתו המתלון לא התעלף באירוע, שכן לו איבד את הכרתו הוא לא היה שב למצבו במאת האחוזים בטווח זמן של עשר דקות.

9. מנגד הנאשם סיפר כי לא היה קשר בינו לבין המתלונן עובר לאירוע למעט אמירות "בוקר טוב". ואולם, בשלב מסוים, ילדיו התלוננו שהמתלונן אמר להם דברים נוראים וכינה אותם "כושים" ו"חזירים". כתוצאה מכך, ילדיו חששו להיכנס לבניין ולעבור לדירתם שבקומה העליונה בסמוך לדירת המתלונן שהתגורר תחתם, ואשתו נאלצה לחכות לילדים בחוץ כשהם חוזרים מבית הספר ולעלות עמם הביתה. הנאשם הוסיף כי מספר פעמים פנה לביתו של המתלונן על מנת לשוחח עמו על התנהגותו, אך המתלונן לא פתח את הדלת.

10. באשר לאירוע נשוא כתב האישום סיפר כי הוא ביקש לצאת לעבודתו, שהייתה באותה עת בירושלים, וכשיצא מביתו פגש את המתלונן מעשן בפתח דלת ביתו. הוא פנה למתלונן ואמר לו כי מעולם לא פגש אותו וסוף כל סוף הם נפגשים. הוא ביקש להבין מהמתלונן מדוע הוא, אשתו וילדיו מקללים את ילדיו. המתלונן אמר לו "אתם כושים שחורים". בתגובה הוא אמר למתלונן מדוע הוא מכנה אותם כך, מה הם עשו לו, ואז דחף אותו דחיפה קלה בפניו עם כף ידו כשהיד פתוחה. הוא לא הבחין בפציעה שנגרמה למתלונן, והמשיך לעבודתו.

11. בחקירתו הנגדית סיפר כי פעמיים בשבוע היה נגד דפוק על דלת ביתו של המתלונן על מנת לדבר אתו על הקללות שמוטחות בילדיו. הוא שב וטען כי לא הרביץ למתלונן ולא הכה אותו אלא אך דחפו בכף ידו. הוא שלל כי נכח אדם הוסף לצדו באירוע. לדבריו, רק לאחר האירוע, אדם בשם משה שאל אותו לפשר האירוע.

12. אשת המתלונן, סיפרה בעדותה כי המתלונן היה מכנה את ילדיה "כושים", "חסידיים" (בהמשך התברר כי זו המילה ששמעה, והיא - הדוברת ספרדית, פרשה זאת כ"אנוסים"), והם פחדו לרדת לגינה מהחשש שיתקלו במתלונן. גם אשת המתלונן הייתה מכנה את הילדים בכינוי גנאי. לדבריה, בדרך כלל, כאשר ילדיה סיפרו לה על התנהגות המתלונן כלפיהם, היא הייתה הולכת לבית המתלונן על מנת לדבר עם אשתו, אך לא פתחו לה את הדלת. במקרה אחד כאשר פגשה את אשת המתלונן ברחוב ושאלה אותה מדוע היא מתייחסת כך לילדיה, הגיבה אשת המתלונן בצחוק.

13. בנו של הנאשם, בן ה-13, העיד כי הוא פחד לצאת לגינה לבד משום שהמתלונן היה צועק עליו "כושים" ו"חזירים". הוא הוסיף וסיפר כי לפני חודשיים, היה עם אחיו ואחותו בסמוך לגשר המיתרים בירושלים, הם נתקלו במתלונן שדחף את אחותו עם הכתף.

דין והכרעה

14. האירוע נעשה בד' אמותיהם של הנאשם והמתלונן (ולגרסת המתלונן גם האחר נכח במקום) ורק שניהם מסרו גרסה בפני אודות האירוע עצמו. לאחר ששמעתי את עדויות הצדדים אני מבכר את גרסת הנאשם וקובע כי האירוע התרחש כפי שתיאר אותו הנאשם. היינו, הנאשם היה בגפו. הוא פנה למתלונן וביקש לדעת מדוע הוא ואשתו מכנים את ילדיו בכינוי גנאי, וכשהמתלונן השיב לו "אתם כושים שחורים", הוא אמר לו "מדוע הוא מכנה אותם כך, מה הם עשו לו", ודחף את המתלונן דחיפה קלה בפניו עם כף ידו הפתוחה. מדחיפה זו נגרמה למתלונן נפיחות בשפה ובאף כמפורט בדו"ח מד"א שמילא מר מטלון כשהגיע למקום (ת/3).

15. גרסת המתלונן הייתה בלתי סבירה, לוותה באמירות סותרות ונעדרות בסיס רציונאלי, וניכר היה כי הוא מתכוון

להעצים את האירוע הרבה מעבר לשארע בו.

16. כך, למשל, הגרסה כי לא סיפר לאשתו אודות האירוע בו לטענתו הותקף על ידי שני תוקפים בשני אגרופים לפניו שבעקבותיהם איבד את הכרתו ודימם מאפו, אינה מתקבלת על הדעת.

17. כך, למשל, כאשר נשאל האם דיבר עם אשתו על טענות הנאשם כי היא מקללת את ילדיו ענה "לא, זה לא רלוונטי". כשנשאל, האם לא עניין אותו לדבר עמה על כך השיב "לא, לא שזכור לי". לא זו שבלבד מדובר בגרסה בלתי סבירה בעליל, לפיה אדם יותקף בגין אמירות של רעייתו והוא לא יברר עמה אם אכן הדברים נאמרו על ידה; אלא שבניגוד לדבריו בבית המשפט, בהודעתו במשטרה (נ/1, שורות 19-23) המתלונן אישר כי דיבר עם אשתו והיא אישרה בפניו כי כינתה כך את ילדי הנאשם לאחר שהם הרביצו לבנם בן ה-8.

18. בהקשר זה גם יצוין כי השוטר כהן ציין בדו"ח, לאחר ששוחח עם המתלונן, כי: "לא ידוע מה הרקע" (ת/2), כשניין מחלוקת שהנאשם אמר למתלונן במהלך התקיפה מה הרקע למעשה, ולגרסת הנאשם המהימנה עלי, התקיפה באה לאחר שהמתלונן אמר לו: "אתם כושים שחורים".

19. כך, למשל, הטענה של המתלונן כי איבד את הכרתו לרגע, היא גרסה שהועלתה לראשונה בעדותו בבית המשפט. הוא לא אמר אותה, לא לשוטר כהן ולא לנהג האמבולנס, מר מטלון. מר מטלון העיד, כאמור, כי במידה והמתלונן היה אומר שהתעלף או איבד הכרה הדבר היה נרשם בדו"ח והוא לא היה מאפשר למתלונן שלא להתפנות לבית החולים. כאמור גם, לדברי מר מטלון, כפי שהוא ראה את המתלונן 10 דקות לאחר האירוע, הוא לא חווה איבוד הכרה קודם לכן. ברי אפוא, כי גרסה זו נועדה אך במטרה להעצים את שארע.

20. גם גרסתו של המתלונן כי ילדיו של הנאשם לא כונו על ידו ועל ידי אשתו בכינויי גנאי, בעלות אופי גזעני, אינה מהימנה עלי. כאמור, ככלל גרסתו של המתלונן לא הותירה רושם מהימן, ובעניין זה גם לא ראיתי שלא לקבל את גרסת בנו של הנאשם כי המתלונן כינה אותם בשמות גנאי והם פחדו לעבור ליד ביתו, עדות שקיבלה חיזוק גם מעדות אשת הנאשם ולא מצאתי מקום לפקפק בה. כאמור, במשטרה המתלונן אישר כי אשתו כינתה באופן זה את ילדי הנאשם. התנהגותו של המתלונן לנאשם בבית המשפט, בין היתר בהתייחסותו המזלזלת שבאה לשיא בכנותו את הנאשם ואת משפחתו "אוויר", תומכת גם היא במסקנה זו.

21. אל מול גרסה זו, עדותו של הנאשם הותירה עליו רושם מהימן. הנה כי כן, למרות שיכול היה להכחיש את האירוע בכללותו שכן לא היו עדים לאירוע מלבדו ומלבד המתלונן, הוא בחר להודות בתקיפת המתלונן והסביר את אופן התקיפה ואת הסיבה לה, בהרחבה תוך הדגמה. הוא מסר גרסה זו כבר במשטרה (ת/1) ולא ביקש להסתיר או לייפות דבר. הוא הודה כי פעל מתוך עצבנות לאחר שהמתלונן הפחיד את ילדיו, אשתו הייתה מקללת אותם ומכנה אותם "חזירים" ו"כושים", ולאחר שהמתלונן קילל אותו. הוא גם הביע את צערו על המעשה.

22. גם לא השתכנעתי, וודאי לא ברמה הנדרשת בפלילים, כי המתלונן הותקף על ידי שניים - הנאשם והאחר. כאמור, לשוטר כהן שהגיע למקום, אמר המתלונן כי הוכה על ידי הנאשם, ורק מאוחר יותר באותו ערב, הוא הוסיף כי הוכה על ידי שניים. גרסתו של המתלונן כי יצא מדלת ביתו לחדר המדרגות לאחר ששמע דפיקות בדלת ופגש את הנאשם והאחר בחדר המדרגות, גם אינה עולה בקנה אחד עם גרסתו כי הבחין בנאשם והאחר באים לקראתו מכיוון המאזדה הלבנה. אכן הנאשם אישר כי נכח במקום אדם נוסף, אך לדבריו, מדובר באדם שהוא אינו מכיר אותו, שנזדמן למקום תוך כדי האירוע.

23. בשים לב לאמור, אני מבכר את גרסת הנאשם וקובע כי הנאשם תקף בגפו את הנאשם, לא במכת אגרוף, וודאי לא שניים, כי אם בדחיפתו בפניו באמצעות כף ידו הפתוחה.

הגנת "זוטי דברים" ו"הגנה מן הצדק"

24. מכאן, לטענת ב"כ הנאשם, כי הנסיבות שהביאו את הנאשם לפעול מתוך עצבנות ולדחוף את הנאשם בידו, מקימות לנאשם הגנה מן הצדק או הגנה של זוטי דברים, או הגנה הבאה משני אלו כאחד.

25. סעיף 34 לחוק קובע כי: "לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך". בהתאם לפסיקה, הגנה זו תקום לנאשם שעה שבית המשפט השתכנע כי מעשה העבירה בנסיבותיו הקונקרטיות אין בו מידה מינימלית של סכנה לערך החברתי המוגן, ותוצאותיו והאינטרס הציבורי אינם כאלו שראוי בגינם להכתיים את המבצע בהרשעה בפלילים (ע"פ 7829/03 **מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל**, פ"ד ס(2) 120 (פורסם בנבו, 14.07.2005)), ושמבחינה מהותית מתאים לה הכלל של "העדר עניין לציבור" (ע"פ 807/99 **מדינת ישראל נ' עזיזיאן** (פורסם בנבו, 08.12.1999)).

26. התשובה לשאלה האם מקרה זה בא בגדרי "זוטי דברים", לטעמי - ולא בלא לבטים - היא שלילית. לא יכולה להיות מחלוקת כי הדברים שהטיח המתלונן בנאשם, כמו גם הדברים שהוטחו בילדיו של הנאשם הם דברים קשים ומכוערים, הראויים לכל גנאי. המצב שקדם לאירוע, פחד הילדים לעלות לביתם נוכח הדברים שנאמרו להם, הם בלתי נסבלים. עם זאת, איני סבור כי האינטרס הציבורי יכול לקבל מצב בו התגובה לאמירות מעין אלו תהא אלימה, וודאי לא כזו המשאירה אותותיה בדמות נפיחות ופצע. הציפיה היא כי גם אם מטיחים באדם דברים קשים ועלבונות, הוא לא ירים ידו להכות. איני סבור כי נכון לומר כי אין במעשהו של הנאשם בנסיבותיו, ולו מידה מינימאלית של סכנה לערך החברתי המוגן בעבירת התקיפה. בנסיבות אלו גם איני סבור כי עומדת לנאשם, הגנה מן הצדק. הנסיבות האמורות האופפות את ביצוע העבירה, יבאו בוודאי בחשבון בשלב גזירת הדין.

סופו של יום, אני מרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית לפי סעיף 380 לחוק ומזכה אותו מעבירות לפי סעיפים 382(א) ו-29(א) לחוק, אחר שלא הוכח שהנאשם ביצע את התקיפה בנוכחות אחר שסייע בידו בביצוע המעשה. הנסיבות בהן בוצעה העבירה פורטו לעיל בסעיף 14.

ניתנה היום, כ"ג אייר תשע"ח, 08 מאי 2018, במעמד המתייצבים.